

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 14310

гр. София, 31.01.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 161 СЪСТАВ, в закрито заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ Т. ШУШКОВ

като разглежда докладваното от МЕТОДИ Т. ШУШКОВ Частно гражданско дело № 20221110168608 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.417 ГПК

Образувано е по заявление вх.№280722/16.12.2022 г. на ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ АД за издаване срещу М. И. А. на заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист по договор за кредит, с което се претендират и следните суми: 60,00 лв.-разходи за уведомяване за предсрочната изискуемост.

Съгласно чл.7, ал.3, изр.І ГПК „Съдът служебно следи за наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител“, а заявлението се отхвърля, когато „искането е в противоречие със закона или с добрите нрави“ (чл.411, ал.2, т.2 ГПК) или „се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това“ (чл.411, ал.2, т.3 ГПК).

Процесният договор е сключен при действието на ЗПК-2010 г.

Заявлението е частично неоснователно.

Претенцията за посочената сума е незаконосъобразна.

1. Чрез претендирането на тази сума се иска длъжникът да заплати допълнителна сума за забава, различна от претендираната със заявлението мораторна, което е в противоречие с императивната разпоредба на чл.33, ал.1 ЗПК, според която при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. Уговарянето в договора на такси, които се дължат при забава всъщност представлява забранено от чл.33, ал.1 ЗПК уговаряне на мораторна неустойка (в същия смисъл-Определение от 18.01.2021 г. по ч.гр.д.№440/2021 г. на СГС-VI отд., Определение №1393/24.07.2021 г. по ч.гр.д.№5821/2021 г. на СГС, I-M с-в, Определение №1689/11.08.2021 г. по ч.гр.д.№9751/2021 г. на СГС-VI-A с-в., Определение №1854/04.03.2022 г. по ч.гр.д.№1207/2022 г. на СГС-IV Д възз.с-в. Определение №9151/21.09.2022 г. по ч.гр.д.№9346/2022 г. на СГС-III В възз.с-в и мн.др.).

Съгласно чл.33, ал.1 ЗПК „При забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата“-от ясния текст на нормата („при забава...“) безпротиворечиво следва, че в предметния ѝ обхват попадат всякакви вземания на кредитора, който той претендира от потребителя в хипотезата на забава на

последния по договора-независимо дали се касае за мораторна неустойка или пък за разноси по договора по смисъла на чл.76, ал.2 ЗЗД, които са уговорени като задължение на потребителя при или поради изпадането му в забава.

Макар и наречени разходи, дължимостта на тези суми е обвързана с неизпълнение на задължение по договора, което противоречи на разпоредбата на чл.33 от ЗПК-платената такса за връчване на волеизявлението на банката за обявяване на предсрочната изискуемост по кредита се претендира при изпадането на длъжника в забава, поради което също попада под забраната на чл.33 ЗПК.

2. Дължимостта на претендираните разходи за уведомяване не е предвидена и уговорена никъде в представен договор или друго съглашение между страните, или приложими общи условия; следователно тази претенция противоречи на чл.10а, ал.4 ЗПК-не е изпълнено изискването видът, размерът и действието, за което ще се събират такси, да са ясно и точно определени в договора за потребителски кредит.

Посоченият в уточнителна молба вх.№233902/01.11.2022 г. клауза на чл.11 от договора урежда само обявяването на кредита за предсрочна изискуемост, но не възлага никакви разходи за това на кредитополучателя.

3. Обявяването на предсрочна изискуемост за задълженията по процесния договор е типично действие по управление на кредита, поради което претендирането на тази платена от заявителя такса за уведомяване (макар и наречена разход) е изрично забранено от разпоредбата на чл.10а, ал. 2 ЗПК, забраняваща на кредитора да изисква заплащане на такси и комисиони за подобни действия (така-Определение №1854/04.03.2022 г. по ч.гр.д. №1207/2022 г. на СГС-IV Д възз.с-в.).

4. Разпоредбата на чл.309, ал.1 ТЗ очевидно не може по никакъв начин да обоснове претендираното задължение, а позоваването на нея е явно неоснователно-заявителят е търговец, длъжникът-потребител по смисъла на §13, т.1 ЗПК и чл.9, ал.3 ЗПК, договорът попада в приложното поле на чл.1 и 3 ЗПК и не са налице изключенията по чл.4 ЗПК, поради което приложението на ТЗ е дерогирано-както поради специалния характер на ЗПК спрямо ТЗ относно потребителите-страни по договори с търговци, така и съгласно изричната разпоредба на §1 ЗЗП.

Заявлението следва да се отхвърли и частично относно претендираните държавна такса и адв.възнаграждение-за част, съответна на отхвърлената част от заявлението.

По изложените мотиви и на основание чл.413 ГПК Софийски районен съд

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ заявление вх.№280722/16.12.2022 г. на ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ АД за издаване срещу М. И. А. на заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист по договор за кредит, за следните суми: 60,00 лв.-разходи за уведомяване за предсрочната изискуемост, както **в частта му** относно искането за присъждане на държавна такса от 1,20 лв. (над дължимата държавна такса от 138,32 лв. до пълния претендиран размер от 139,52 лв.) и за присъждане на адв.възнаграждение по делото в размер на 6,70 лв. (над дължимото адв.възнаграждение от 771,86 лв. до пълния заявен размер-778,56 лв.).

Разпоредждането подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____